

nároku na dovolenou pro zotavení nemá býti zaměstnanci využíváno k získání hmotných výhod, vyplývá zejména z ustanovení druhého odstavce § 11, že náhrada mzdy za dobu dovolené nepřísluší osobám, které v době dovolené pracovaly za úplatu pro osoby cizí.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze 4. února 1932 Rv I 2255/30-1. J. K.

K pojmu rozporu se spisy. — K zabránění domněnky, že pacht byl mlčky obnoven, nutno podati na pachtýře žalobu do 14 dnů po ukončení, nikoli však před ukončením pachtovní doby. Mlčky nastalou obnovou pachtu stává se žaloba na vrácení pozemků i na náhradu pro neobdělávání jich bezpředmětnou.

Žalobkyně domáhala se na žalovaných žalobou dne 30. března 1930 na soud podanou jednak vydání pozemků, k nimž měla právo poživací, ježto žalovaní po skončení pachtovní doby (na podzim 1928) jí vrácení pozemků odpírali, jednak i náhrady škody za neosetí, pokud se týče neosazování části pozemků.

Soud I. a II. stolice žalobu pro mlčky nastalé obnovení pachtovního poměru zamítly.

N. s. dovolání žalobkyně nevyhověl. V důvodech uvedl: Rozpor se spisy tu je, když rozsudek z omylu nesprávně reprodukuje pro rozhodnutí důležitý obsah přednesu stran neb obsah průvodního prostředku, nebo když nepřihlíží k důležité okolnosti nebo k důležitému důkazu.

Dovolatelka však tuto výtku takto nedoličuje, nýbrž vidí rozpor se spisy v tom, že napadený rozsudek bere za zjištěno, že žalovaní pokračovali v užívání zpachtovaných pozemků ještě po sklizni 1928, ačkoli prý v říjnu 1928 prohlásili, že nechtějí dále pozemky pachtovati a užívat.

Tímto postupem nečiní však žalobkyně výtku rozporu se spisy, nýbrž výtku nesprávného právního posouzení věci (§ 503 č. 4 c. ř. s.), avšak i tu činí neprávem, neboť nižší soudy nezjistily, že žalovaní slíbili, jak žalobkyně tvrdí, v pachtu nepokračovati, a není proto výtka tato provedena v tom bodu po zákonu.

Podle §§ 1114 a 1115 obč. zák. a § 569 c. ř. s. nastává u pachtovních smluv, které zanikají projitím času bez předchozí výpovědi, mlčky obnova pachtovního poměru na dobu jednoho roku, když po uplynutí pachtovní doby pokračuje pachtýř v užívání pachtovního předmětu a propachtovatel na něho do 14 dnů nepodá žalobu o navrácení pachtovního předmětu. Nestává mimosoudní záповěď propachtovatelova pachtýři neužívat nadále zpachtovaný předmět, nýbrž jest potřebí k zabránění domněnky, že pacht byl mlčky obnoven žaloby, jak již bylo uznáno v rozhodnutích 7715 a 4944 Sb. n. s., na něž se poukazuje.

Podle žalobního tvrzení dala žalobkyně žalovaným dne 6. listopadu 1921 pozemky do pachtu na šest roků a po uplynutí této pachtovní doby ujednala žalobkyně s Marií F. další prodloužení pachtu s oběma manžely na dobu jednoho roku, takže smlouva pachtovní končila po sklizni 1928.

Podle zjištění nižších soudů pokračovali pak žalovaní v pachtovním užívání pozemků, aniž žalobkyně do 14 dnů po skončení pachtovního roku na ně podala žalobu o vrácení pozemků, aby je mohla dáti do pachtu jiným pachtýřům, nebo na nich vykonávati služebnost požívání.

Tím obnovil se pachtovní poměr mezi žalobkyní a žalovanými na další dobu jednoho roku do podzimu 1929 (§§ 1114 a 1115 obč. zák. a § 569 c. ř. s.) Žalobu o vrácení pozemků podala žalobkyně teprve 30. března 1929, tedy opožděně, po uplynutí zákonné 14denní lhůty a nemohla proto žaloba ta přivoditi skončení pachtovního poměru, který měl končiti na podzim 1928.

Žalobkyně nepodala však ani na podzim roku 1929 ve 14 dnech po skončení pachtovní doby žalobu o navrácení pozemků a opomenula tím zabrániti tichému obnovení pachtu na další hospodářský rok až do podzimu 1930.

Jest poukázati i k tomu, že § 569 c. ř. s. mluví výslovně o žalobě podané 14 dnů po ukončení pachtovní doby, nikoli o žalobě podané před jejím ukončením. Na tom nelze ničeho změnit ani poukazem k předpisu § 460 c. ř. s., neboť jím není ustanovení § 569 c. ř. s. nikterak omezeno, aniž jinak dotčeno.

Posoudil tedy odvolací soud v tom směru případ správně po právní stránce (§ 503 č. 4 c. ř. s.). Dovolatelce nelze přisvědčiti ani v názoru, že žaloba měla býti zamítnuta jen pro tento krátek, neboť žalobě tak, jak jest založena na tom skutkovém základu, o nějž je opřena, nelze vyhověti. Nová žaloba o zamezení tichého obnovení pachtovního poměru bude musiti míti nový skutkový podklad a nelze proto říci, že touto žalobou jest nová žaloba předstižena. Byla proto právem zamítnuta naprosto (§ 503 č. 4 c. ř. s.).

Výtka neúplnosti odvolacího řízení (§ 503 č. 2 c. ř. s.) není odůvodněna, neboť žaloba uplatňuje náhradní nároky pro neobdělání pozemků na podzim 1928, kdy měly býti žalobkyní odevzdány. Poněvadž sešlo s odevzdáním toho následkem mlčky nastavší obnovy pachtu, nesli škodu, která snad nedostatečným obděláním pozemků na úrodě nastala, pachtýři, nikoliv žalobkyně, a stala se proto žaloba obnovou pachtu v tomto směru bezpředmětnou, to tím spíše, že náhrada škody byla podle celého obsahu žaloby požadována jen pro případ odevzdání pozemků bez jejich náležitého obdělání, kterýž případ nenastal.

Právem proto napadený rozsudek potvrdil v tom směru zamítací výrok prvního rozsudku.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 4. února 1932 čj. Rv I 1829/30. Dr. Koutník.